

POSTANOWIENIE

28 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Piotrowska

na posiedzeniu niejawnym 28 listopada 2024 r. w Warszawie

w sprawie z wniosku Spółdzielni w W.

z udziałem Skarbu Państwa-Biura Mienia Miasta i Skarbu Państwa Urzędu m.st.

Warszawy

o zasiedzenie

na skutek skargi kasacyjnej Spółdzielni w W. od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie

z 26 października 2022 r., V Ca 2389/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestnika - Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej koszty postępowania kasacyjnego w kwocie 6500 (sześć tysięcy pięćset) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za okres po upływie tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 28 maja 2021 r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Mokotowa w Warszawie oddalił wniosek Spółdzielni z siedzibą w W. o stwierdzenie zasiedzenia działki nr [...] położonej w W. przy ul. [...]. Apelacja wnioskodawcy została oddalona

postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z. 26 października 2022 r. Wnioskodawca wniósł skargę kasacyjną, opierając wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania na przyczynie kasacyjnej objętej art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, służącym ochronie interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa, wkład Sądu Najwyższego w rozwój orzecznictwa i nauki prawa oraz eliminowanie z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu nieważnym lub orzeczeń oczywiście niezgodnych z prawem. Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Z punktu widzenia funkcji oraz założeń skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, rolą „przedsądu” jest wstępna selekcja skarg pod kątem spełniania wymienionych wyżej kryteriów (przyczyn kasacyjnych) kwalifikujących skargę do jej przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi wnioskodawca podniósł, że w sprawie wystąpiły istotne zagadnienie prawne dotyczące następujących kwestii: czy oświadczenia woli złożone na piśmie w imieniu osoby prawnej niezgodnie z zasadami reprezentacji stanowi działanie osoby prawnej, a dokumenty zawierające te oświadczenia mogą stanowić dowód w postępowaniu sądowym; czy złożenie wniosku o ustanowienie użytkowania wieczystego nieruchomości wyklucza możliwość posiadania samoistnego nieruchomości, czy do sprzedaży zorganizowanej części przedsiębiorstwa na podstawie ustawy z 22 marca 1990 r. o likwidacji Robotniczej Spółdzielni Wydawniczej „Praca-Książka-Ruch” (Dz.U. z 1990 r., nr 21, poz. 125) wystarczyło zawarcie umowy w formie pisemnej oraz czy na podstawie umowy zawartej w formie pisemnej doszło do przeniesienia praw i

obowiązków wynikających z decyzji o ustanowieniu użytkowania gruntów na spółdzielnię pracy, powołaną na podstawie tej ustawy, a także czy użytkownik terenu, który nabył prawo na podstawie art. 3, 4 i 8 ustaw z 14 lipca 1961 r. o gospodarce terenami w miastach i osiedlach (t.j. Dz.U. z 1969 r., Nr 22, poz. 159) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z 31 maja 1962 r. w sprawie przekazywania terenów w miastach i osiedlach (t.j. Dz.U. z 1969 r., Nr 3, poz. 19) mógł samodzielnie dokonać zmiany przeznaczenia gruntów na inne niż wynikające z decyzji oraz związane z odpłatnością, jak również czy taka zmiana może zostać zakwalifikowana jako zmanifestowanie zmiany charakteru posiadania z posiadania zależnego na posiadanie samoistne.

W nawiązaniu do pierwszej przyczyny kasacyjnej należy przypomnieć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego oraz poglądów nauki, istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy i dotychczas niewyjaśniony, dotyczący ważnego abstrakcyjnego zagadnienia jurydycznego, którego rozstrzygnięcie przez Sąd Najwyższy przy okazji rozpoznania skargi kasacyjnej przyczyni się do rozwoju orzecznictwa i nauki prawa oraz będzie miało znaczenie nie tylko dla tej konkretnej, jednostkowej sprawy, ale także dla innych podobnych spraw (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 września 2012 r., II CSK 180/12. oraz z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14). Skarżący powinien sformułować to zagadnienie w sposób przyjęty przy zwracaniu się przez sąd powszechny z pytaniem prawnym do Sądu Najwyższego na podstawie art. 390 k.p.c., zawrzeć we wniosku pogłębiony wywód prawny uzasadniający zgłoszone wątpliwości, wykazać zasadność proponowanego sposobu ich rozstrzygnięcia, a także wadliwość rozwiązania przez Sąd drugiej instancji przedstawionego problemu prawnego w sposób rzutujący na wynik sprawy (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, Nr 1, poz. 11; z 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14 oraz z 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14).

Przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi zagadnienia nie są abstrakcyjnie sformułowanymi pytaniami o prawidłową wykładnię prawa, wymagającymi uogólnionej *stricte* jurydycznej wypowiedzi Sądu Najwyższego, lecz nawiązując do okoliczności faktycznych tej sprawy, stanowią w istocie skierowane

do Sądu Najwyższego bezpośrednio pytania o sposób rozstrzygnięcia tej sprawy. Tymczasem skuteczne powołanie się na pierwszą przyczynę kasacyjną wymaga przytoczenia argumentów wskazujących na rozbieżne oceny prawne lub możliwość takich ocen w kontekście przepisów prawnych, w związku z którymi zagadnienie prawne zostało sformułowane. Zagadnienie prawne powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, natomiast nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 września 2014 r., .V CSK 66/14.). Z uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi wynika, że skarżący nie tyle wskazuje na pojawiające się poważne trudności z interpretacją wskazanych we wniosku przepisów prawa materialnego, ile kwestionuje w istocie ustalenia faktyczne poczynione w niniejszej sprawie przez Sąd drugiej instancji i dokonaną przez ten Sąd ich subsumcję pod wymienione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku przepisy prawa materialnego, co oznacza niewypełnienie pierwszej przyczyny kasacyjnej i w rezultacie prowadzi do odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W tym stanie rzeczy orzeczono, jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego na rzecz uczestnika postępowania, który wniósł w terminie odpowiedź na skargę kasacyjną wnioskodawcy, orzeczono na podstawie art.520 § 3 w zw. z art.99 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. w zw. z 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 10 ust.4 pkt 2 w zw. z § 5 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (jedn. tekst: Dz.U. z 2023 r., poz.1964 ze zm.).

[A.D.]

r.g.

